

תת"ע 7514/08/21 - מאהר ג'אבר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7514-08-21 מדינת ישראל נ' ג'אבר
תיק חיצוני: 60250829094

כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי	בפני
המבקש	מאהר ג'אבר
המשיבה	נגד
	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 4.10.21.

1. ביום 12.07.21 קיבל המבקש לידי דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 60250829094 המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב מנועי מבלי שהייתה לו או לאדם אחר פוליסת ביטוח בת תוקף על השימוש ברכב, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי[נוסח חדש], תש"ל - 1970 ועבירה של נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת אי שימוש בניגוד לסעיף 308(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

2. ביום הדיון אליו זומן, לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה למשך 3 חודשים, פסילה על תנאי של שלשה חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות המבקש

3. המבקש, טען כי נעדר מהדיון כיון שאיבד את ההזמנה לדין וסבר כי הדיון קבוע ליום 4.11.21. לטענתו, הוא פנה לבית המשפט ביום 4.11.21 והופתע לגלות כי הדיון נערך ביום 4.10.21 בהעדרו, ובו נגזר דינו.
4. לטענת המבקש לא הייתה לו כל כוונה להתחמק מהתייצבות בפני בית המשפט. בנוסף, ציין המבקש, כי יש לו טענות כנגד הדו"ח, אשר הוא מבקש להגיש לבית המשפט.

טענות המשיבה

5. המשיבה טענה כי המבקש קיבל לידי דו"ח את ההזמנה לדין אשר על גביה מצוין באופן ברור מועד הדיון אולם, מסיבות השמורות עמו בחר המבקש לא להתייצב ומשכך, אין לו להלין אלא על עצמו.

6. המשיבה אף טענה כי שכחה או בלבול אינם באים בגדר "סיבה מוצדקת" כמשמעותה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, אשר מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם. בעניין זה הפנתה המשיבה לע"פ 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 9.08.05) ולתת"ע 558-02-09 וליד גמאמעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 4.06.09). לאור האמור ולאור עקרון סופיות הדין, עתרה המשיבה לדחיית הבקשה.

דין

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

11. ההזמנה לדיון שנקבע ליום 4.10.21 נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירות והוא אישר את קבלתה בחתימת

ידו.

12. המבקש טען בעלמא כי, איבד את ההזמנה לדין וטעה לחשוב כי הדין אמור להתקיים ביום 4.11.21 גם טענתו לפיה הוא פנה לבית המשפט ביום 4.11.21 ורק אז גילה כי נשפט בהעדרו, נטענה בעלמא, וללא שהוצגה כל אסמכתא, או ראשית ראייה לכך.

כבר נפסק כי בלבול או שכחה, אינם בהם בגדר "סיבה מוצדקת" לביטול פסק דין כהגדרתה בסעיף 130 לחסד"פ.

13. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה נמסרה למבקש כדין וכי לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

14. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

16. המבקש לא כפר במיוחס לו בכתב האישום אלא רק טען באופן כללי כי יש לו טענות כנגד העבירות שבביצוען הורשע, זאת ללא שצרף כל ראיה לתמיכה בטענה זו. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004).

לפיכך איני סבורה כי ייגרם לנאשם עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' כסלו תשפ"ב, 11 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.